

A woman with blonde hair, wearing a white lace dress, is shown in profile, looking upwards and to the left. She is standing in a field of colorful flowers, including purple and orange blossoms. The background is a soft, blurred mix of green and yellow, suggesting a bright, sunny day. The overall mood is romantic and serene.

เพื่อนรัก... รักเพื่อน

หนึ่งดาววอนฟ้า

“ดีใจด้วยนะ”

นิตา ลูกจ้างชั่วคราวในโรงเรียนหนึ่ง ยืนก่อกองสี่เหลี่ยมหอกระดานสีหวานให้คมศรเพื่อนร่วมงานที่เพิ่งสอบบรรจุได้ และถูกเรียกตัวไปรับราชการเป็นครูในที่ห่างไกลออกไป

“หืม อะไรนะ”

“ก็... ของขวัญแสดงความยินดีไง”

“เหวอ” คมศรยิ้มและรับกล่องของขวัญจากเพื่อนสาวมาเขย่าข้างหู “อยากรู้จังแฮะว่าในกล่องนี้จะมีอะไร ขอเปิดดูเลยได้ไหม”

“ฮึ ไม่ได้ กลับไปเปิดที่บ้านเถอะนะ”

“อ้าว ทำไมล่ะ เราอยากเปิดดูเดี๋ยวนี้เลยไม่ได้เหวอ นานๆ ดาจะให้ของเราสักอย่างนี่มันไม่ใช่เรื่องง่ายเลยนะ”

“รู้ ไม่ต้องบอกหรอก แต่ขอร้องไปเปิดดูที่บ้านเถอะนะ”

“จะเปิดที่นี่”

“ไม่นะไม่ ขอร้องล่ะ”

หญิงสาวสั่งหน้าด้วยความอาย หากคมศรเปิดกล่องของขวัญที่ทำงาน ทุกคนจะต้องรู้ว่านอกเธอขึ้นมาพิกาข้อมือให้เขาแล้ว เธอยังให้ซีดีอีกหนึ่งแผ่นด้วย และซีดีแผ่นนั้นก็สำคัญเท่าชีวิต หากเขาเปิดฟังที่นี้ทุกคนก็จะรู้ความในใจของเธอจากซีดีแผ่นกันหมดนะสิ

คมศรเห็นสีหน้าท่าทางตระหนกน้อยๆ ของเพื่อนสาวก็ หลุดหัวเราะ ชักสงสัยและคิดไปถึงของที่อยู่ในกล่องของขวัญ เป็น อะไรกันถึงได้เปิดดูที่ทำงานไม่ได้ก่อนบอกว่

“ก็ได้ เราจะกลับไปเปิดดูที่บ้านก็แล้วกัน”

“ล๊ะ”

นิดาลอบตอใจด้วยความโล่งอก ความลับของเธอตั้งแต่นั้น สมัยเรียนมหาวิทยาลัยมาด้วยกัน 4 ปี ยังไม่ถูกเปิดเผยตอนนี้ แต่ถ้าเขากลับบ้านเมื่อไร เขาจะได้อ่านความรู้สึกที่ท่วมท้นในใจของเธอมานาน

“กลับมาแล้วค่ะ”

นิดาถอดรองเท้าไว้ที่ชั้นวางหน้าประตูบ้าน วิ่งปรี๊ดผ่านมารดาขึ้นไปบนชั้นสองที่ห้องนอนของเธอ กระเป๋าอูคูเลเล่ลายไม้ที่เธอใช้เล่นคลอขณะบันทึกเพลงลงโปรแกรมบันทึกเสียงถูกวางไว้ในซอกเล็กๆ ระหว่างโต๊ะคอมพิวเตอร์และเคย์บอร์ดไฟฟ้าที่เธอ มักซ้อมเล่นประจำทุกเช้าเย็น

เธอเดินมานั่งที่เก้าอี้หน้าโต๊ะคอมพิวเตอร์ เปิดคอมพิวเตอร์ เปิดออนไลน์แหล่งรวมสารพัดเนื้อเพลงทั้งไทยและเทศ แล้วก็มหยิบกระเป๋ารูดซิปหยิบอูคูเลเล่มาดีดเล่นอยู่ครู่ อยู่นิ่งๆ นึกถึงเพลงที่เพิ่งบันทึกเสียงไปเมื่อคืน ทั้งคอร์ดและเนื้อเพลงจำได้ขึ้นใจ

### ‘เพื่อนรัก รักเพื่อน’

พลันนึกถึงเพื่อนที่มอบบทเพลงนี้ให้ ปานนี้จะแกะห่อของขวัญที่เธอให้แล้วหรือยัง แล้วเขาจะชอบไหม ทั้งนาฬิกาข้อมือและซีดีเพลงซึ่งเป็นเสียงร้องของเธอ

“โหย ตื่นเต้นจังเลย อยากโทรถามแต่ก็ไม่กล้า ทำงี้ดี?”

เธอบ่นอุบอิบลำพังตามประสาคนหัวใจไม่ค่อยแข็งแรง เรื่องความรัก ที่มักฝันลมๆ แร้งๆ ตามประสาคนช่างฝัน แต่ในความจริงไม่เคยเหมือนที่ฝันได้สักที เป็นเพราะคำว่า ‘เพื่อน’ และความไม่กล้าของเธอที่ปล่อยให้เวลาแห่งการแอบรักแอบชอบ ล่วงเลยมาจนถึงตอนนี้ ในนาที่สุดท้ายที่เกือบต้องห่างกันไกล เธอจึงนั่งเพลงนั้นเพื่อบอกความในใจกับเขา

เมื่อฟังเพลงนั้นแล้ว จะรับรู้... หรือไม่รับรู้... หรือบ๊อจन्दู ไม่ออกว่าเพลงนั้นสำคัญอย่างไรก็แล้วแต่เขาคนเดียว...

### รุ่งขึ้น

นิตามาทำงานตามปกติเช่นทุกวัน การแสดงออกภายนอกก็เหมือนเดิม ทักทายไหว้สวัสดีเพื่อนร่วมงานรุ่นพี่ แต่พอเดินเข้าสำนักงาน ไกลถึงโต๊ะทำงานของคมศร เขากำลังพิมพ์งาน เอกสารบางอย่าง หัวใจเธอเต้นไม่เป็นระลำ แต่ก็แวะโต๊ะของเขา แสร้งทำว่าเรงทักทายเพื่อนที่เป็นมากกว่าเพื่อน

“อรุณสวัสดิ์”

น้ำเสียงก่ล่ำๆ ก่ล่ำๆ ผสมความเขินอาย เธอหวังเป็น  
อย่างว่าคมศรคงจับไม่ได้นะว่าเธอรู้สึกอย่างไรในตอนนี

“อืม อรุณสวัสดิ์”

“ล๊ะ”

เขามีท่าทีนิ่งเฉยหลังจากเอ่ยคำทักทาย เหมือนคนคนแปลก  
หน้า ไม่สนใจเธอด้วยซ้ำ จนเธอรู้สึกว่่ามายืนทำหน้าบ่นจิมบ่นเจ้อ  
อะไรที่โต๊ะทำงานของเขาเนี่ย

“งานยุ่งแต่เช้าเลยหรอ”

“...”

“เอ้อ... แกะดูของในกล่องย้ง... นาฬิกาขอบใหม่... แล้ว  
ได้ฟังเพลงในซีดีหรือย้ง...”

“...” เขาเงยหน้าจากเบ้นพิมพ์ขึ้นมาแวบหนึ่งแล้วเงียบ  
ต่อ

“เอ้อ... ย้งไม่ได้แกะดูหรอ”

แม้กระนั้นก็ยังแสวงถามเรื่องงานเพื่อจะได้มีเรื่องคุยกัน  
เหมือนทุกที แต่เขากลับเงียบและสนใจอยู่กับงานมากกว่าคำถาม  
ของเธอ เธอจึงได้แต่ย้มจืดเจ้อนราวกลับถูกค้อนทุบที่หัว เหมือน  
โดนตบหน้าแรงๆ น้ำตาพานจะไหลเสียให้ได้  
อะไรกันนี้...

มันเรื่องอะไรกัน...

ทำไมเขาไม่คุยกับเธอ...

ความน้อยใจประเดประดังซัดเข้ามาดังคลื่นโถมเข้าใส่ เธอได้แต่กลืนน้ำตาแล้วพูดเสียงอ่อยๆ กับเพื่อนที่แสดงท่าทีนิ่งเฉยว่า

“จ้ัน... ะ เราไม่กวนดีกว่าท่าทางจะงานยุ่งจริงๆ”

“อืม”

เขาพยักหน้าแล้วพรมนิ้วบนแป้นคีย์บอร์ดต่อไป โดยไม่สนใจจะมองหน้าเธอสักนิด เธอรีบจ้ำเท้าไปที่โต๊ะทำงานของตัวเอง วางข้าวของไว้บนโต๊ะ กระแทกกันลงกับเก้าอี้ มองแผ่นหลังของเพื่อนอย่างงอนๆ แต่สุดท้ายไหว จึงออกมาจากห้องสำนักงาน ครั้นกลับเข้ามาอีกที่ตอนนักเรียนเลิกแถวเคารพธงชาติแล้ว

ตอนกลับเข้ามาในห้องสำนักงาน เธอทำเหมือนเขาไม่มีตัวตน เดินก้มหน้าก้มตามาที่โต๊ะของตัวเอง แล้วทำงานที่ทำค้างไว้ตั้งแต่เมื่อวาน เธอนั่งทำงานด้วยความอดัดใจเป็นอย่างยิ่ง ในห้องสำนักงานวันนี้ทำไมถึงได้มีแค่เธอกับเขาอยู่เพียงสองคนเท่านั้นนะ

หลังจากถูกเมินตั้งแต่เช้า มันอึดอัด... อึดอัดมากจนบอกไม่ถูก จนเธอนึกอยากออกไปจากห้องนี้ให้มันรู้แล้วรู้รอดไป

เวลาล่วงเลยเข้าสู่เที่ยงวัน แม้กระทั่งตอนกินข้าวกลางวัน คมศรยังนั่งห่างจากเธอ ทั้งที่ทุกทีเคยนั่งเก้าอี้ติดกัน แต่วันนี้เขาห่างคนละฝั่งกันเลย เธอเลยได้แต่มองหน้าเขา คิดหาสาเหตุว่าอาการของเขาวันนี้เกิดจากอะไร จวบจนช่วงบ่ายบรรยากาศระหว่างเขาและเธอยังอึมครึม

เธอเข้าทำงานในช่วงบ่ายด้วยความรู้สึกห่อเหี่ยวใจยิ่งกว่าเก่า แม้คมศรจะเดินไปเดินมาคุยกับคนนู้นคนนี้ แต่เขาไม่คุยกับเธอ ไม่แม้แต่หันมามอง เธอได้แต่ถอนใจเฮือกแล้วเฮือกเล่า ขับไล่ความรู้สึกแปลบปลาบที่หน้าอก การถูกคนที่รักที่ชอบเมินใส่แบบไม่ทราบสาเหตุ ยิ่งกว่าถูกกรีดด้วยปลายมีดแหลมคมเสียอีก หัวใจเธอรัวระบมเอาเสียมากๆ วันนี้ทั้งวันนั่งทำงานอย่างไม่มีความสุข

เหลือบมองนาฬิกาบอกเวลาว่าอีกสิบนาทีกจะถึงเวลาเลิกเรียน เธอรอยคอยเฝ้านับเวลาถอยหลังให้โรงเรียนเลิกเรียนเร็ว จะได้ไปให้พ้นๆ จากที่นี่ อย่างน้อยถ้ากลับบ้านได้ เธอก็จะปิดประตูล็อกห้องนอนร้องไห้คนเดียว แต่ถ้าอยู่ที่นี่เธอทำอะไรแบบนั้นไม่ได้ อย่างมากก็ได้แค่ถอนหายใจทิ้งไปเท่านั้น กระทั่งเสียงออกดเล็กเรียนดังขึ้น เธอลุกขึ้นจากเก้าอี้เก็บงานที่ทำค้างใส่กระเป๋าที่มักถือติดมาด้วยทุกเช้าหอบงานไปทำที่บ้าน แล้ววอยู่ๆ เครื่องบินกระดาศสีฟ้าถูกร่อนมาลงบนโต๊ะทำงาน เธอมองเครื่องบิน

กระดาษ แล้วเงยหน้ามองคนที่ร้อนมันมา คมศรทำท่าทางให้เธอ  
คลีเครื่องบินกระดาษดำนี้

นาฬิกาข้อมือ... ขอบใจนะ

ส่วนเพลงของเธอ... เราฟังแล้วละ ‘เพื่อนรัก รักเพื่อน’  
เสียงของเธอเพราะมาก แล้วเราก็ตีใจมากที่เธอจะรู้สึกเหมือน  
อย่างในเพลงนั้นจริงๆ...

อ่านถึงตรงนี้ข้อความได้สิ้นสุดลง พร้อมกับเสียงของคม  
ศรดังขึ้น

“ในนี้มันจบลงแค่นี้ละ ถ้าเธออยากรู้ว่าประโยคถัดไปเรา  
จะเขียนว่าอะไรก็ต้องฟังจากปากเราเท่านั้นแหละ หืม ว่าไง...  
อยากฟังไหมละ”

เธอค่อยๆ เงยหน้าขึ้นสบตากับเขา ไม่พูดไม่กล่าวอะไร  
นอกจากพยักหน้า และรอฟังสิ่งที่เขากำลังจะบอก

“งั้นฟังนะ...”

“ลื้ะ”

จากนั้นเพลงที่เธอบันทึกเสียงใส่แผ่น ก็ถูกคมศรนำมา  
ร้อง โดยเฉพาะท่อนสุดของเพลง ที่เธอฟังที่ไรก็ลั่นน้ำตาไม่อยู่สัก  
ที และยิ่งเขาเป็นคนร้องเพลงนี้ด้วยแล้ว เธอยิ่งห้ามน้ำตาไว้ไม่ไหว

ไม่เคยสงสัยหรือไง ว่าใครรักเธอ  
 แอบเก็บใจไว้ให้เธอ ตั้งแต่เราพบกัน  
 ผิดที่ฉันหรือไง ที่ใจไหวหวั่น  
 แต่ก็กลัวเธอห่างไกลกัน หากเธอรู้ว่าฉันนั้นรักเธอ

ระหว่างฟังเพลงที่คมศรร้อง น้ำตาของเธอทะเล็กทลาย  
 รวกับทำนองแตก ถึงเสียงเขาจะไม่เอาไหน แต่กลับฟังว่าเขาร้อง  
 ได้เพราะจับใจ ทำไม่ถึงเป็นอย่างนั้นไม่รู้ และหลังจากเขาร้อง  
 เพลงจบ เขาโน้มตัวลงมาทำเหมือนจะหอมแก้มเธอ แต่ก็  
 หยุดชะงักแล้วเปลี่ยนเป็นกระซิบข้างหูว่า

“รู้อะไรไหม... เธอไม่ต้องกลัวอะไรขนาดนั้น ถึงเราไม่ได้  
 อยู่ใกล้กัน แต่เราก็อยากให้เธอรู้ไว้ ว่าเราก็รักเพื่อนของตัวเอง  
 เหมือนกัน”